

Ekrem Dumanlı EKREM DUMANLI

Röportajın hikâyesi...

Hemen baştan söyleyeyim ki röportaj teklifi Fethullah Gülen Hocaefendi’ den gelmedi; bizden gitti. “Bizden” diyorum çünkü mülakat talebi bir kişiyle, bin kişiyle sınırlı değil, vicdanlardan yükselen bir arzuydu.

BBC’ deki geniş röportajı saymazsak, Hocaefendi uzun bir zamandan beri sessiz kalmayı tercih etmişti. Oysa her gün meydanlarda zehir zemberek laflar edilmiş, insaf ve vicdana sığmayan ithamlarda bulunulmuştu. Hezeyan dolu lafların muhatabı olan Hocaefendi, seviyenin dibe vurduğu o noktada sustu. Susması bir bakıma normaldi; zira Hocaefendi’ nin nezaketi, edebi, terbiyesi meydanlarda sarf edilen yakışsız laf kalabalığına cevap vermeye müsait değildi. Ancak her hakaretimiz laf, milyonlarca insanın yüreğini dağlıyor, Hocaefendi’ nin “sükutun çığlıkları”na sığınması, insanlardaki infiali daha da artırıyordu.

Tam bu aşamada Hocaefendi’ ye mülakat talebini arz etmiş olduk. Bu arzunun ma’ şeri vicdanın sesi olduğunu söylemeyi de ihmal etmedik. Vicdanlardan yükselen sese “Hayır” demedi ve bu röportaj ortaya çıktı. Hazırlıkları bitirip Pensilvanya’ ya ulaştığımızda Hocaefendi’ nin duruşuna bizzat şahit olmanın merakı ve heyecanı içindeydik. Onca anlamsız ve insafsız saldırıya kim maruz kalsa ciddi bir sarsıntı yaşardı. Ne var ki karşımızda Türkiye’ nin yetiştirdiği en değerli ilim ve fikir adamlarından biri vardı ve her dönemde mezalime maruz kalmıştı. Bütün despotlar, darbeciler, baskıcılar Hocaefendi’ nin bağımsız davranışından rahatsız olmuştu. Mahzundu, kederliydi ama mehip duruşunda bir milim değişim yoktu. Belli ki yakışsız laflardan incinmişti; ama o burkuntu zerre miktar ümitsizliğe dönüşmemiş; tam aksine zifiri karanlığın akabinde doğacak bir güneş için dua ediyordu.

İtiraf etmeliyim ki, röportajın en zor kısmı fotoğraf çekimiydi. Her haliyle tabii olan bir insanın fotoğraf makinesinin soğuk yüzü karşısında nasıl sıkıldığını siz de tahmin edebilirsiniz. Nitekim fotoğraf editörümüz Selahattin Sevi deklanşöre basmaya başladıkça Hocaefendi' nin bunaldığını hissettik. Onun o hali bizi de tedirgin etti, üzdü. Bu hali gören Hocaefendi, kendi mahcubiyetini bir kenara iterek Selahattin' e, "Dilersen odama geçelim, orada da çekin." demek zorunda kaldı. Zira her ne kadar çok fotoğraf alsak da aslında benzer açılardan elde edebilmiştik kareleri.

Fotoğrafta üzerinde görülen ceketini Hocaefendi, 1999' da Türkiye' den ayrılırken giymiş. Döneceği gün için sakladığı ceketin cebinde o gün okuduğu Cevşen de duruyor.

"Ceketli bir fotoğraf" istedik. O haneden biri koşarak bir ceket getirdi. Hocaefendi, "Bu benimki değil." dedi ve kendi ceketini istedi. Gelen ceketin hikâyesi yürek burkacak kadar büyük bir anlam taşıyordu. Türkiye' den ayrılırken giydiği elbiseyi, döneceği gün için saklıyordu. Bunu mahzun bir sesle ifade eden Hocaefendi, elini ceketinin cebine atıp küçük bir Cevşen çıkardı. Türkiye' den ayrılırken okuduğu Cevşen' i cebinde mahfuz tutuyordu. Hüzünlendik...

Alelacele ceket getiren kişinin gönlünü almayı da ihmal etmedi. "Hayatımda hiçbir zaman iki ceketim olmadı." dedi. Bu basit gibi gözüken cümle, basit bir tevazu değil; bir hayat tercihiydi. Bu hayat tercihinin kıymetini bilmeyenler ona "malikânede yaşıyor" gibi bir iftira ile çamur atıyordu. Oysa bir vakıf tarafından alınan ve adeta ıssız bir ormanda bulunan kompleksin

sadece bir odasında kalıyordu Hocaefendi ve o odanın da kirasını ödüyordu. Hayatın manasını villalara, katlara, yatlara vs. bağlayanların iki ceketten fazla varlığı olmayan bir insanın fikir sancısına, dava namusuna, düşünce ahlakına bir anlam verebilmesi tabii ki çok zor...

Sorulacak soruların sonu yok. O kadar çok mevzu var ki, yüzlerce soru sorsan her birine verilecek cevap toplum tarafından merak ediliyor. Ne var ki zaman sınırlı, şartlar namüsaıt idi. Elimizden geldiğince sorular yönelttik, açık yüreklilikle verilen cevapları tarihe not mahiyetinde kaydettik.

Ve fark ettik ki Hocaefendi' nin ne diyeceğı sadece Türkiye' de değil bütün dünyada merak ediliyor. Mülakata duyulan ilgi, Hizmet' in evrensel boyutunu da cihanşümül vizyonunu da ortaya koyuyordu. Ufuksuz yaklaşımlar bu ilgiden bir mana çıkarabilir mi? Umarım insanlar Türkiye' nin en büyük mütefekkirlerinden olan Fethullah Gülen' in kıymetini anlamakta geç kalmaz, "keşke" sözleri altında ezilmez...

2014-03-17
